

telse, jeg havde af det ærede Medlem og af hans hele Stilling under den hidtige og lidenskabelige Krig, i hvilken han var bleven inddraget i den sidste Samling, navnlig ved sin Forhandling. Men vist er det, at det store Flertal af det ærede Medlems Tilhængere blev i høi Grad overrasket ved at høre, at Experimentet skulde opgives, og denne Overraskelse kom paa det Starteste til Orde ved forskellige offentlige Møder, som fandt Sted kort efter, og det endogsaa i den Grad, at varme Tilhængere af det ærede Medlem erklærede, at det kunde han umuligt have sagt. (Kjød: At saa vilde han være „uærdig“ til den Plads, han beklæder). Sa jeg tør ikke bruge de enkelte Ytringer, som ere refererede, thi jeg veed fra gammel Tid, at der saa strax kommer Tvist, om Referatet er rigtigt eller ikke, om hvert enkelt Udtryk er nøiagtig afpasset eller ikke. (Sa, ja!) Det er saameget rimeligere, som jeg tror, at det har vist sig under den sidste Valgbevægelse, at Referaterne i de Blade, som udgives af de ærede Herrer og deres Meningsfæller, og som nu udgjøre et Antal af henved 50, bære i sig selv et saadant Præg af Upaalidelighed, at man aldeles ikke kan stole derpaa. Men som sagt den Kjendsgjerning, at Tilhængere af det ærede Medlem have erklæret, at dette ikke kunde være sagt, at denne Ytring aldeles ikke kunde være falden, er et Vidnesbyrd om, i hvilken Grad Overraskelsen greb det ærede Medlems Tilhængere, som nu paa engang hørte, at Løsenet ikke længer skulde være at stemme imod Finantsloven, men noget ganske Nytt, om hvilket der først siden skulde aftales. Vist er det ogsaa, at da vi naaede Valgdagen, traadte de Herrer ikke frem og begjærede Valgernes Godkjendelse af det, som de havde foretaget dem den 17de October (Stemmer: Jo, jo). Nei, De traadte frem og erklærede, at dette Skridt vilde de ikke gjentage, og deri laa fra deres egen Side en Tilkjendegivelse af, at de ikke vovede at stille dette Spørgsmaal paa dette Punkt, thi da vilde det være gaaet Flertallet endnu meget værre, end det nu har været Tilfældet. (Kjær: Det er ikke sandt). Der er ikke her Spørgsmaal om sandt eller ikke sandt. Det ærede Medlem bruger bestandig at afbryde mig paa denne upassende Maade, og jeg maa hvert Dieblif beklage mig derover.

Formanden: Jeg vilde netop paatale den Afbrydelse, som kom fra det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Kjær); den var utilfredelig. Men jeg maa henstille til det ærede Medlem for Kjøbenhavn 5te Valgkreds (Wille), om han ikke i en noget mindre Grad kan tale saaledes, at han ophidser Høiesterne hos sine Modstandere, hvilket gjør Forhandlingen mindre rolig, end den burde være.

Wille: Jeg tillader mig at tro — det er i det Mindste min Opfattelse, — at jeg i ingen Henseende ophidser, men jeg agter at udtale mine Anskuelser om Forholdene, der ere lige saa berettigede til at komme til Orde som nogen som helst anden; hvis jeg nu og da kommer til at bruge stærke Udtryk, saa er dette navnlig paa Grund af saadanne Afbrydelse som den, jeg nylig paatale, og som ikke er den første og ikke den værste, der er fremkommen.

Formanden: Jeg har hidtil ladet flere Ytringer gaa upaatale hen, skjøndt der kunde have været Anledning til at paatale dem. Jeg skal deriblandt nævne den, som kastede en Skygge hen over en stor Del af Pressen. Dette er Noget, som jeg har paatalet, naar det er fremkommet fra anden Side, og saaledes ogsaa kunde have haft Anledning til at paatale, naar det kom fra det ærede Medlem. Naar jeg har sagt, at det ærede Medlems Tone ophidsede Modstanderne, saa ligger ikke deri nogen som helst Bebrejdelse imod det ærede Medlem, men jeg har kun derved villet gjøre ham opmærksom paa den Virkning, som det forekom mig, at Tønen i hans Foredrag havde.

Wille: Sa, det er altid meget vanskeligt at dømme herom. Jeg maa tilstaa, at en Henvendelse som den, der er kommen til mig fra den høitærede Formand, kun kan virke „ophidsende“ paa mig, saa forskjellig kan Opfattelsen være. Jeg holder fast, at den Stilling, som de Herrer indtog paa Valgdagen, ikke var overensstemmende med den, som de indtog, da de forlode denne Sal, og den Dom, som de have bragt Valgerne til at udtale, er ikke paa nogen Maade en Godkjendelse af deres Optraeden, da de negtede Finantsloven forrige Gang, tværtimod. Det, som er flet paa Valgdagen, indeholdt ikke i nogen Henseende en Godkjendelse af det Middel, som de havde troet at maatte anvende imod en Regering, som ikke behagede dem, men tværtimod en Underkjendelse, og derfor der er Noget, som endnu kunde tvivle med Hensyn til denne Opfattelse, saa maa denne Tvivl jo være fuldstændig hevet idag ved den Tilkjendegivelse, som vi have faaet, thi naar de anse det for nødvendigt som en samlet, sluttet Gruppe at erklære, at de ikke ville stemme imod Finantslovens Overgang til 2den Behandling, uden at der er flet den mindste Forandring, med den samme Regering, med den samme Finantslov og med det samme Landssting, kort sagt med uforandret politisk Situation, saa bryde de derved selv Staven over deres egen tidligere Udsærd. Men saa siges der: Sa, det er kun vor Mening, at vi ikke vilde stemme mod Finantsloven „i dette Dieblif“. Jeg indrømmer, at enhver Stemmen mod Finantsloven i et hvilket som helst Dieblif og paa et hvilket som helst Trin er en meget stor og alvorlig